

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania K. w R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie

z udziałem S. C., A. K., J. K., P. K., B. K., A. L.

o składki ubezpieczeniowe,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11 stycznia 2024 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 15 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 917/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża odwołującego się Szpitala kosztami pełnomocnika organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w Rzeszowie decyzjami z 10 i 11 czerwca 2018 r., wydanymi z urzędu, powołując się na przepisy art. 83 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 4 pkt 2 lit. a, art. 8 ust. 1 i 2a, art. 18 ust. 1a i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz przepisy art. 79 ust. 1 i art. 81 ust. 1, 5 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, stwierdził wysokość podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne dla: S. C. za okres od września 2015 r. do grudnia 2015 r., J. K. za okres od sierpnia 2013 r. do czerwca 2014 r., B. K. za

okres od czerwca 2013 r. do grudnia 2015 r., P. K. za okres od sierpnia 2013 r. do sierpnia 2014 r., A. L. za okres od czerwca 2013 r. do grudnia 2015 r., A. K. za okres od grudnia 2014 r. do lipca 2015 r., z tytułu zatrudnienia u płatnika składek K. w R.

Wyrokiem z 7 października 2021 r., Sąd Okręgowy w Rzeszowie w pkt. I oddalił odwołania i w pkt II orzekł o kosztach postępowania.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że w świetle art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło lub zlecenia zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowne, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy. Pogląd ten jest utrwalony w orzecznictwie. W przedmiotowej sprawie ubezpieczeni wykonywali te same zadania zarówno na podstawie umowy o pracę, jak i umów o świadczenie usług zdrowotnych, a beneficjentem czynności wykonywanych przez nich był Szpital. Co istotne, praca ta była wykonywana osobiście, z wyłączeniem możliwości powierzenia jej osobie trzeciej, w miejscu wynikającym z umowy o pracę, na sprzęcie i materiałach płatnika i przy udziale jego personelu. Nie bez znaczenie pozostaje również przepływ środków finansowych wynagrodzenia za wykonane usługi. Z punktu widzenia przepływów finansowych, to pracodawca przekazuje osobie trzeciej środki na sfinansowanie określonego zadania, stanowiącego przedmiot swojej własnej działalności, a osoba trzecia, wywiązując się z przyjętego zobowiązania, zatrudnia pracowników pracodawcy. Tym samym, nie można przyjąć, aby pracodawcy nie obciążały skutki finansowe w postaci obowiązku częściowego pokrycia z własnych środków kosztów składek na obowiązkowe ubezpieczenia pracownika, wynikające z korzystania z efektów pracy świadczonej na rzecz pracodawcy w ramach dodatkowej umowy cywilnoprawnej zawartej z pośrednikiem.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji błędne jest założenie, że działalność gospodarcza (praca na własny rachunek, samozatrudnienie) jest wyłączona z art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ponieważ przepis ten podmiotowo odnosi się tylko do ubezpieczonych z art. 6 ust. 1 pkt 4 (zleceniobiorców), a nie do ubezpieczonych z art. 6 ust. 1 pkt 5 (prowadzących działalność gospodarczą). Wykonywanie działalności gospodarczej,

w tym przypadku leczenia i opieki medycznej, wymaga zawarcia indywidualnej umowy przez prowadzącego działalność gospodarczą z podmiotem leczniczym. Dopiero ta umowa, a nie sama działalność, określa treść zobowiązania. W takiej sytuacji regulacja z art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie może nie być stosowana i wyłącza zbieg tytułów ubezpieczenia - stosunku prac, i działalności gospodarczej. Powstaje jeden tytuł ubezpieczenia jako pracownika, co nic znosi, ani nie zmienia treści umów cywilnoprawnych. Decydujące znaczenie dla zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej ma to, że pracownik - przedsiębiorca osobiście wykonuje pracę i nie może być zastąpiony przez inną osobę. Działalność gospodarcza nie ma wówczas systemowego pierwszeństwa, bo wyprzedza ją rozwiązanie przyjęte w art. 8 ust. 2a ustawy. Chodzi o pracę w określonej sytuacji (relacji), która nie jest obojętna prawodawcy. Nie jest to wówczas rynkowa usługa medyczna świadczona w ramach indywidualnej praktyki lekarskiej (działalności gospodarczej) dla różnych podmiotów, a tylko leczenie i opieka medyczna na podstawie indywidualnej umowy, która wykonywana jest na rzecz, pracodawcy.

Sąd Okręgowy podkreślił, że pracownicy Szpitala świadczyli pracę na rzecz tego samego pracodawcy, a wypłacane wynagrodzenie za usługi medyczne pochodziły ze środków publicznych, przekazywanych Szpitalowi przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Beneficjentem ich pracy był Szpital. Wynika stąd, że lekarze oraz inne osoby wykonujące zawód medyczny, zatrudnieni w ramach stosunku pracy, nie mogą być równocześnie podwykonawcami świadczeń zdrowotnych udzielanych przez zatrudniający ich podmiot medyczny, gdyż legalne jest zawieranie odrębnych rodzajowo od umów regulowanych przepisami Kodeksu cywilnego oraz nieobjętych obowiązkowym tytułem ubezpieczenia społecznego umów na wykonywanie świadczeń zdrowotnych wyłącznie z ustawowo określonymi podmiotami trzecimi, które wobec świadczeniodawcy, którego wiąże umowa z Narodowym Funduszem Zdrowia, nie pozostają w stosunkach prawnych podporządkowania co do rodzaju pracy, ani miejsca i czasu świadczenia usług zdrowotnych.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy daje w ocenie Sądu pierwszej instancji podstawę do stwierdzenia, że w zakresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu osoby wymienione w zaskarżonych decyzjach należy traktować jako

pracowników K. w R., bowiem w ramach umów o świadczenie usług zawartych z N. każda z tych osób faktycznie wykonywała pracę na rzecz swojego pracodawcy, czyli K. w R.

Na skutek apelacji wnioskodawcy Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z 15 listopada 2022 r., w pkt. I oddalił apelację i w pkt. II orzekł o kosztach postępowania.

Sąd drugiej instancji podniósł, że w całości podziela bez potrzeby powtarzania dokonane przez Sąd Okręgowy obszerne i właściwe ustalenia faktyczne, a także przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku bogatą wykładnię istotnych dla rozstrzygnięcia przepisów prawa materialnego oraz ich subsumcję do ustalonego stanu faktycznego. Do skutecznego podważenia tych ustaleń oraz ocen nie mogła prowadzić treść zgłoszonych w apelacji zarzutów, których weryfikacja samoistnie wyznaczała kierunek rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd drugiej instancji.

Sąd Apelacyjny wskazał, że z mocy art. 4 pkt 2a ustawy systemowej, płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne dla pracowników, o jakich mowa w art. 8 ust. 2a tj. pracowników pozostających z nim w stosunku pracy i jednocześnie wykonujących na jego rzecz pracę w ramach umów cywilnoprawnych zawartych z osobą trzecią jest pracodawca. Sąd Apelacyjny w pełni podziela ugruntowany pogląd Sądu Najwyższego, że płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu umowy zlecenia jest, zatem pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach tej umowy zawartej z osobą trzecią.

Sąd Apelacyjny podniósł, że w świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy nie budzi wątpliwości, że zatrudnieni S. C., J. K., B. K., P. K., A. L. i A. K-Ś. w ramach zawartych z N. A. N. umów o świadczenie usług zdrowotnych wykonywali zasadniczo tę samą pracę jaką świadczyli w ramach pracowniczego zatrudnienia na rzecz wnioskodawcy, tj. wchodzące w zakres ich czynności pracowniczych, nadto przy użyciu sprzętu i aparatury swego pracodawcy, które to elementy przy występującej w prawie ubezpieczeń społecznych szerokiej konstrukcji pojęcia pracownika, a także swoistego dla tej regulacji uznania „działania na rzecz pracodawcy”, oderwanego od istnienia określonej więzi prawnej, a odnoszącego się jedynie do istniejącego stanu faktycznego, w którym pracodawca jest ostatecznym

beneficjentem rezultatu pracy - stanowić musiało wypełnienie w pełni dyspozycji art. 8 ust. 2a ustawy systemowej.

W zakresie zarzucanych w apelacji naruszonych przepisów prawa materialnego Sąd Apelacyjny podkreślił, że przepis art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych niewątpliwie ma w sprawie zastosowanie. Konstrukcja art. 8 ust. 2a wspomnianej ustawy opiera się na szerszym rozumieniu pojęcia pracownika dla celów ubezpieczeniowych, niż jest ono rozumiane w prawie pracy. Orzecznictwo Sądu Najwyższego utrwaliło już wykładnię, że przepis ten nie dotyczy tylko sytuacji, gdy pracownik zawiera ze swoim pracodawcą umowę cywilną na dodatkową pracę na jego rzecz, czyli obok lub ponad dotychczasowe pracownicze zatrudnienie. Regulacja ta obejmuje także sytuację taką jak w rozpoznawanej sprawie gdy pracownik w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy, czyli gdy pracownik pracuje na rzecz swojego pracodawcy także na podstawie umowy zawartej z innym podmiotem. Stąd też za przesłankę decydującą o uznaniu ubezpieczonego (będącego zleceniobiorcą) za pracownika, w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, uznać należy okoliczność, że będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą, jednocześnie świadczy na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z nim lub inną osobą.

W konsekwencji Sąd drugiej instancji uznał, że Sąd Okręgowy prawidłowo stwierdził, że zaistniałe okoliczności faktyczne w pełni uzasadniają zastosowanie wobec apelującego art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz stwierdzenie, że jest on płatnikiem składek w stosunku do ubezpieczonych z tytułu zawartej umowy przez ubezpieczonych z N. i tym samym jest obowiązany do ustalenia podstawy wymiaru składek również z przychodów uzyskanych przez zainteresowanych z tego tytułu.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł organ rentowy. Zaskarżając wyrok w części tj. w punkcie I skarżący wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za wszystkie instancje, w tym o kosztach postępowania kasacyjnego.

Skarżący w postawach skargi kasacyjnej zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które to naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., oraz naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 8 ust. 2a w zw. z art. 18 ust. 1a oraz art. 4 pkt 2 lit. a) i art. 6 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 4 pkt 2 lit. d) ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, art. 353¹ k.c., i art. 5 k.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd drugiej instancji rażąco naruszył przepisy prawa materialnego i procesowego oraz zignorował stanowisko i zarzuty strony odwołującej się, uznając, że zainteresowani jako przedsiębiorcy są w rzeczywistości pracownikami odwołującego się, pomimo, iż prowadzili działalność gospodarczą w sposób zorganizowany, zarobkowy, wykonując ją we własnym imieniu, w sposób ciągły i dla podmiotów także innych niż odwołujący się, co stanowi naruszenie podstawowych zasad swobody umów i wolności prowadzenia działalności gospodarczej. Z tych też powodów należy uznać niniejszą skargę kasacyjną za oczywiście uzasadnioną. Dalej skarżący podniósł, że w ramach skargi kasacyjnej zaprezentował argumenty wskazujące na oczywistą zasadność skargi zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Niniejsza skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i zasługuje na przyjęcie do rozpoznania przez Sąd Najwyższy z w/w powodów. Zaskarżone orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie w sposób oczywisty narusza szereg przepisów postępowania, tj. art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. Przede wszystkim o czym była już mowa powyżej Sąd II instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych opisanych przez odwołującego się w apelacji, co oznacza, że doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej Sądu *a quo*.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Przy powołaniu się w skardze kasacyjnej na przesłankę przedsądu jaką jest jej oczywista zasadność należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne

jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Wymaga również przypomnienia, że w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Ustawodawca nieprzypadkowo bowiem, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c., obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na

usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Wniosek skarżącego nie spełnia wymagań potrzebnych do przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący ogólnikowo podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd drugiej instancji rażąco naruszył przepisy prawa materialnego i procesowego uznając, że zainteresowani jako przedsiębiorcy są w rzeczywistości pracownikami odwołującego się, mimo iż prowadzili działalność gospodarczą w sposób zorganizowany, zarobkowy wykonując je we własnym imieniu. Skarżący w żaden sposób nie uzasadnił swojego stanowiska. Natomiast w uzasadnieniu wniosku skarżący podniósł, że w ramach skargi kasacyjnej zaprezentował argumenty wskazujące na oczywistą zasadność skargi. Jak już wyżej podniesiono wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej winien być uzasadniony odrębnie od uzasadnienia skargi kasacyjnej. Dlatego tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania już z tej przyczyny nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Również twierdzenie o oczywistym naruszeniu przepisów prawa procesowego tj. art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., nie zostało w żaden sposób uzasadnione. Nie wystarczy samo twierdzenie, że Sąd nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych bez stosownego osobnego od podstaw kasacyjnych uzasadnienia.

Wobec twierdzeń skarżącego że zainteresowani jako przedsiębiorcy podlegali ubezpieczeniom z tego tytułu, a nie ubezpieczeniom pracowniczym z tytułu zatrudnienia w Szpitalu, należy podnieść, że kwestia ta była przedmiotem wypowiedzi w wyroku Sądu Najwyższego z 21 września 2017 r., I UK 370/16 (LEX nr 2357398), który podkreślił, że błędne jest założenie, że działalność gospodarcza jest wyłączona z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, bo przepis ten podmiotowo odnosi się tylko do ubezpieczonych z art. 6 ust. 1 pkt 4 (zleceniobiorców), a nie do ubezpieczonych z art. 6 ust. 1 pkt 5 (prowadzących działalność gospodarczą).

Sąd Najwyższy w powołanym wyroku wyjaśnił ponadto, że istotą stosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej jest umowa zawierana przez pracownika z pracodawcą (lub z osobą trzecią), czego nie zmienia to, że pracownik występuje jako przedsiębiorca (samozatrudniony). Wykonywanie działalności gospodarczej wymaga bowiem zawarcia indywidualnej umowy przez prowadzącego działalność gospodarczą i dopiero ta umowa, a nie sama działalność określa treść zobowiązania. Warto podkreślić, że identyczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 25 maja 2018 r., I UK 475/17 (LEX nr 2559396) oraz z dnia 23 czerwca 2022 r., I USK 472/21 (LEX nr 3455690). Innymi słowy, zastosowanie art. 8 ust. 2a ustawy systemowej uzasadnia umowa (z pracodawcą lub osobą trzecią), na podstawie której pracownik wykonuje pracę, której beneficjentem jest pracodawca. Przedstawiona argumentacja oznacza zatem, że skarga kasacyjna nie spełnia przedstawionych wyżej kryteriów określających oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia. Skarżący nie został obciążony kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej na podstawie art. 102 k.p.c.

[a!]